

Köszönjük az árvizet, Uram!

(folytatás az első oldalról)

A negyedik tanulság abban áll, hogy megláttuk kik nem dolgoztak... Igen. Azok nem dolgoztak és nem vették ki a részüket még az emberek szóbeli munkára hívásával sem, akik támadnak, amikor nincs vészhelyzet, s ha van, annak az elején megpróbálkoznak gúnyolódva és ostobán ártani. Ez egy szűk, de befolyásos réteg, amely segédkezet nyújt az Al Jazeera TV-nek, ha az ma-

gyarellenes hazugságokkal kívánja traktálni a nézőit, s megmondja az uniós parlamenti képviselőinek, mit kell összehazudozniuk saját hazájukról egy-egy felszólalásuk alkalmával Brüsszelben. Igen, a szemét fennmaradt a víz tetején, s ezért jól kivehető...

Végül az ötödik tanulság e hatalmas vizet illetően... Trianon ide vagy oda, Magyarország ismét eggyé vált azért, hogy az árvíz hallatára Erdély és Kárpátalja megmozdult. Székelyek és kárpátaljaiak is lapátolták a homokot, védtek a gátakat, s teljes szívvel és lélekkel magukénak érezték a tőlük elcsatolt csonkaországot. Ez a kicsírázott, előbújt a földből, mint a murok vagy a fuszulyka. Egy picike Ettől lesz eggyé olykor-olykor – s zöld a feketeföldből, amelyet biza

talán egyszer végleg — a Kárpátok ápolni kell, ki kell gazolni, és öntözni is muszáj, hogy megerősödjék... mert tavasz csak ritkán van, s jobb ha a mostani vetés megered.

Ápoljuk hát és gondoljuk ezt az ideit vetést, ha levonul az ár, és békében kiigazíthatjuk mindazt, amit lerombolt. És gazoljunk is időben, és öntözzünk is, amikor megrepedezik a föld a szárazságtól, és kergessük el az élősködőket a kertből... Mert ki kell zöldülnie ennek a Kárpát-medencei kertnek. Úgy tűnik eljött a legjobb idő... amikor nem veri el a jég, s nem oltja ki a szárazság... Voltaképpen áldást és hálát kell mondanunk Istennek, hogy újra és rövid idő teltevel ismét megpróbált minket. És azt hiszem, jelesre vizsgáztunk!

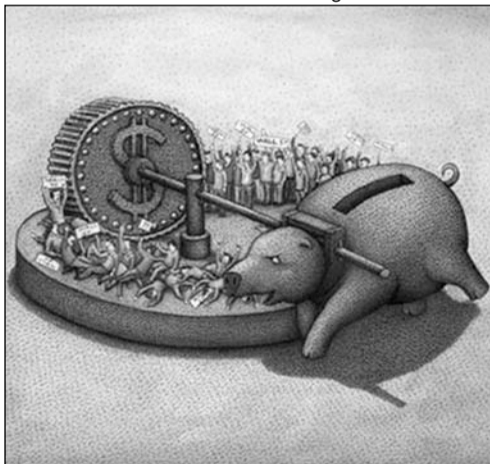
„Mocskos oláh, büdös zsidó!” vs. Mt 5:44*

(Gondolatok Trianon évfordulója után)

Tragédia volt 1920. június 4-e. Drámai azóta minden olyan nap a magyarság számára, amely erre az évfordulóra emlékeztet, s tragédia az is, ahogyan emlékezünk, vagy nem emlékezünk erre a napra.

Az emlékezésnek méltósága van. Halottakra, meggyilkolt magyar testvéreinkre, elrabolt területeinkre és azok lakosságára emlékezünk, a szenvedésre emlékezünk, amelyből bőven jutott a magyarságnak a 20. század rémes évtizedeiben. Trianon emlékezete nem lehet más néven örömmünnp. A halottak napja sem lehet más, mint halottak napja. A gyász napja, az emlékezés napja!

1919-ben a vesztes és nem általunk kezdett háború után, vérszomjas moszkoviták szállták meg hazánkat, és a hazai tisztességes magyar zsidóságot is veszélybe sodorva, zsidó lumpenproletár tömegeket lázítottak fel a magyar nemzet, a keresztény magyarság és a becsületes magyar zsidóság ellen. Nem vallási alapon tették ugyan, hiszen a vallásos magyar zsidók hangosan elleneztek a lumpenproletár sziléziai zsidóságtöcs-horda átokfutását... a háború utáni felfordulás így még tragikusabbá vált. Majd jött Trianon, amely felszabdalta a megkínzott és kirabolt országot... Alig három évtized múlva a következő tragikus megpróbáltatás: a kommunizmus, amely e trianoni tragédiát szándékosan és aljasul elhallgatta, s amelynek a vezetői azok a sziléziai lumpenek voltak, akik 1919-ben el-

A magyarországi magyar balgán visszakérdez még ma is: - miért, mi volt június 4-én?

Mert a magyarországi magyar nem élte át azt a borzalmat, amit az elcsatolt területek magyarjai... amikor a vérszomjas részeg román csőcselék betör a faluba és a férfiakat az iskolaudvaron egytől-egyig kivégzi (Sófalva). Nem élte át, hogy várandós asszonyát a tót favágóból lett rendőr megerőszakolja, majd lelövi, de azt sem tudja a magyarországi, mit jelent, ha éjjel odaáll a szlovák rendőrség autója, és a családfőt minden indok nélkül llovára, a börtönbe viszik – meghalni (Jahndorf - Horvátjáfalu - Jarov?e). Nem tudja a magyarországi annak a magyar-nak a fájdalmát, aki idős szüleit lőtt sebekkel az udvaron halva találja (Kászonalitz), s nem látta a magyarországi tudatlan magyar, s elképzelni sem tudja, miként mozgott a föld a tömegsíl-

rokba belélt magyaroktól, az elföldelés után két nappal is (Földvár, Brassó megye). Az elcsatolt magyarság efféle kínokat és fájdalmakat élt át évekig! Megszámlálhatatlan az a keserves óra, nap, hét, hónap, amely rettegéssel telt el, s telik el olykor manapság is ezeken a területeken. A mai magyarországi magyar csak azt látja, hogy a magyar törvények másokat, más nemzeteket és vallási közösségeket védenek, de őt, mint magyart nem! Ma már az utódállamokban jobban védik a törvények a magyarokat, mint Magyarországon. A magyar polgár föl sem fogja ennek a ténynek a valóságát, csak amikor hivatalos helyen – mert magyar – ő kevesebb joggal bír, mint az itt, velünk élő - nem magyar.

Trianon ez, a liberalizmus legjavából merítve, miközben mindenki arról beszél, hogy egyenlők a jogok, és egyenlők a kötelességek minden magyar állampolgár számára... Trianon óta minden hazugságra épül Európában, s ma Európa is önmaga Trianonját éli... nem feldarabolják, hanem megsemmisíti önmaga kultúráját, keresztény múltját, erkölcsi normáit, mert abnormális liberális és szocialista szellemiség – mint egy féreg rágja szét az öreg kontinenset Khon Banditával és Martin Schulzcal az élen. Trianon van ma Európában, hiszen férfi a férfival, nő a nővel léphet házasságra, s gyermeket is nevelhetnek ezek a testi-lelki, érzelmi torzók. Az óvodákban betiltják a lány és fiú véccéket, hogy ne legyen a nemi identitás megkülönböztethető. Egy magyarországi liberális párt pedig azt akarta elérni pár évvel ezelőtt a Parlamentben, hogy a pedofília elfogadottá váljék 14 éves kortól... és sorolhatnám az uniós Szodoma és Gomora visszatartó liberális és szocialista ismérveit.

Nekünk, magyaroknak bizony keményen meg kell küzdenünk mindezzel. Alaptörvényünk Istent, a hazát és a családot tartja szentnek és sérthetetlennek, felelősséget vállal a Kárpát-medencében élő magyarokért, és ősi értékeinkért, kultúráinkért... nem tagadja, sőt, elismeri a kereszténység, mint nemzetmegtartó erő voltát... A magyar kormány nem csak Alaptörvényt alkotott, de aszerint irányítja az országot is, politikai viharokkal szemben, az uniós gazdasági zsarolásoknak is ellenállva. Georg Soros, a zsidó pénzügyi guru állítólag rengeteg pénzt fektet abba, hogy hazánkat lejárassa, hogy a keresztény magyar kormányt megbuktassa és vádaskodó, gyalázkozó magyarországi politikusokkal sároztassa be Magyarországot és a magyar nemzetet. Trianon ez ma is, hiszen az 1920-ban működő berkek mai képviselői igyekeznek még nagyobb károkat és még nagyobb sérelmeket okozni a magyarságnak. Csakhogy ez egyre nehezebb nekik... Egyre többen ismerik fel, hogy nekünk ma Magyarországon és a Kárpát-medencében egészen más a

dolgunk. Nem a gyűlölet szítása. Ma, a jó gazda szemével kell figyelniünk a „mezőt”, azaz a Kárpát-medencét, annak minden egyes lakóját, lett légyen az a magyaron kívül román, szerb, szlovák, zsidó vagy ukrán. Mert ők is a mi felelőségünk!

Ma van az ideje annak, hogy az európai és hazai magyar-és idegengyűlöletet közepette megkeressük magunkban és másokban a szeretetet, az egyetértést, a szabadsághoz vezető utat, s keresztényként megtaláljuk azt a parancsot, aminek fényében valóban kereszténynek nevezhetjük magunkat, s amely nélkül nem vagyunk(!) keresztények, hiába is bizonygatjuk ezt. A **„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkoztatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket!”** (Mt

5:44) - parancsot.

Ha - mint büszkén mondjuk sokszor -, Istentől kaptuk ezt a földet, úgy azt is mondanunk kötelező, hogy a szeretet-parancsot is Istentől kaptuk, és ez a parancs a kulcs ahhoz földhöz, amely a miénk lehet - ha akarjuk, ha akartuk volna. De akartuk-e? Nem öltünk-e meg e Kárpát-medencében mi magyarok ötven év alatt 13 millió magzatot, nem fordítottunk-e hátat a templomnak, s Szlovákiában nem tót iskolába íratjuk-e gyermekeinket, mert úgy könnyebb lesz megélnie?

Felelőseket, amit tettünk, és amit nagyon, de nagyon rosszul tettünk, immár felesleges.

Inkább, Trianonra emlékezve a jövőt, a kivezető utat kell megtalálnunk. Ez pedig nem más, mint a békekeresés azokkal, akikkel együtt vagyunk kénytelenek élni, akiknek a nemzete 1920. óta felettünk áll, hiszen a közhatalom az ő kezükben van. A békét kell keresni és túlélni együtt, egymás kezét fogva, egymást segítve. Mert a Kárpát-medencét megkaptuk, s mint gazda kaptuk meg annak minden lakójával együtt, akikért felelősséggel tartozunk. Ma különösen, hiszen Európában mi vagyunk az egyetlen nemzet(!), amely képes megvédeni a kereszténységet, képes menedéket adni az üldözöttnek, és képes utat mutatni annak, aki útvesztőbe került, s képes vigyázni a Szent Korona népeire.

A Kárpát-medencét papíron osztogatni, határokat húzni és országoknak lecsippentgetni belőle lehet. Azonban a Kárpát-medence nem óvodai papírkutya, hanem egy olyan földrajzi egység, amely megváltoztathatatlan. Aki ebben a földrajzi egységben él, az ugyanazt kell, hogy megélje, amit a más nyelvet beszélő, de ugyanitt élő honfitársa. Így válik majd újra egységessé az, amit 1920-ban és 1947-ben ostobán és erőszakosan – óvodás módra – hazudozások alapján szétszabdaltak. Egységessé válik, de nem biztos, hogy nekünk magyaroknak lesz újra egységessé. Hiszen mi nem szaporodunk, nem hiszünk, nem tartunk össze, és nem utasítjuk el a „mocskos oláh és a büdös zsidó” mondatokat, s nem büntetjük azokat, akik 22 millió románnal fenyegetik a csonka-országi tudatlan társadalmat...

A megoldás tehát, hogy azok a magyarok, akik értik miről írtam, terjesszék! Terjesszék, hogy meg kell értetni a Kárpátok gyűrűjében a békekeresés fontosságát, a szeretetet, az egymásrautaltság felismerését azokkal a nemzetekkel, akik még mindig félnek tőlünk, akik még mindig féltik tőlünk saját földünket, szülőföldjüket, akik még mindig a rabló gyűlöletével tekintenek ránk, a kiraboltra... Az idő és a mi ostobaságunk nekik dolgozott.

Egy a közös feladatunk ma, 93 évvel Trianon után: túlélni a mai liberális Európát, annak átokfutását, itt a Kárpát-medencében, együtt a velünk élő nemzetekkel, vallási felekezetekkel. EMBEREKKEL(!), akiket Isten saját képmására alkotott, s akik ha ellenségeink is, szeretetünkre vágnak Jézus tanítása és parancsa szerint. Ezt megértve és ennek hittel eleget is téve talán igaz lesz Szent István halála előtt elmondott néhány szava: „A magyar nép az én népem, és az én népem nem vész el a történelem viharában.”

Stoffán Antal, 2013. június 4-én Halásztelken elhangzott megemlékező gondolatait felhasználva írta:
Stoffán György

*Mt 5:44:

Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkoztatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket